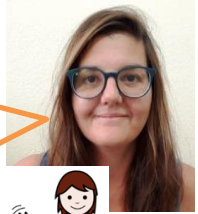

Hola! Com esteu? Us animo a realitzar aquesta comprensió lectora. El qüestionari posterior, és online, es pot respondre tant al mòbil com al ordinador. Pels que prefereixin el classroom, també la trobareu allà.

1) **Llegeix** la següent història: **El nen de la guerra**

La vida de la Gina era molt distreta, però no li passava mai res d'extraordinari, fins que un dia va arribar el nen de la guerra.

En recomençar les classes pel gener, després de les vacances de Nadal, la senyoreta els va dir:

–Escolteu-me bé. Durant uns quants mesos tindreu un company nou. Serà un company molt especial. És un nen que s'ha hagut de refugiar aquí, amb unes quantes persones més, perquè al seu país hi ha guerra. Com que al seu grup tot són persones grans i no saben quant de temps s'hauran de quedar, ens han demanat que el volguéssim a l'escola perquè vegi altres nens.

–Com es diu?

–Damir. Ara us ho escric a la pissarra.

La senyoreta va escriure: «Damir Jabocevic.»

–Quin nom més estrany!

–Sí. I no sé gaire com s'ha de pronunciar. Bé. Ja ho aprendrem.

–Parla com nosaltres? –va preguntar una nena.

–No. I precisament us volia dir això. Ell no us entendrà, o sigui que no l'atabaleu dient-li coses. Només feu-li somriures quan us miri i espereu tranquils que li vinguin ganes de ser amic vostre.

–Sí, senyoreta –van dir tots.

La senyoreta va sortir. Al cap d'una estoneta va tornar a la classe amb un nen molt ros, i gairebé tots els nens i nenes es van aixecar i, en comptes de recordar-se del que els havien recomanat, deien coses al nen o parlaven entre ells i feien molt xivarri.

Aleshores el nen es va tapar la cara amb un braç i no volia entrar.

–Voleu fer el favor de callar d'una vegada? –va dir la senyoreta molt enfadada.

Els nens de la classe van callar una mica. Quan va haver-hi una mica de silenci, la senyoreta va fer una rialla al nen, li va acariciar els cabells i li va donar un bloc de dibuix, una capsa de retoladors, un bolígraf, un llapis, una goma i uns quants folis blancs. El nen ho va agafar sense aixecar el cap.

La senyoreta va anar decidida fins al capdavall, on seia la Gina, i li va dir:

–Et fa res que segueix al teu costat?

–No –va dir la Gina.

El nen va seure, va deixar tot el que duia en un racó de la taula i a l'altre tros hi va posar el cap al damunt. La senyoreta va començar la classe com si el nen de la guerra no hi fos; i de mica en mica tothom es va calmar.

Al cap d'una estona, el nen de la guerra va alçar una mica el cap, però el va tornar a amagar de seguida. Després, va aixecar el cap del tot i va mirar el que li havia donat la senyoreta.

El primer dibuix que va fer en Damir a l'escola va ser un carrer amb les cases negres i foc que sortia per les finestres. La Gina se'l mirava de reüll. Va pensar: «Se li gastarà el retolador negre.» Aquell dibuix feia molta angúnia. La Gina no estava gens pel que deia la senyoreta. Rumiava i rumiava com s'ho podia fer per distreure en Damir d'aquells pensaments.

La senyoreta ja ho veia, que la Gina badava, però no deia res perquè sabia que era una nena amb moltes idees i esperava que alguna d'aquestes idees servís per ajudar en Damir a no ser tan esquerp. Per això l'havia fet seure al seu costat.

I no es va equivocar. A segona hora tocava dibuix. La Gina va agafar un full blanc i hi va dibuixar un gat negre amb el morret i les potes de color rosa. Quan va estar fet, la Gina va escriure a sota, «gat», i va fer córrer el paper fins a la taula d'en Damir.

Ell va mirar el gat una bona estona, després va agafar el seu bloc, va girar el full i va començar a dibuixar un gos. S'hi va estar molta estona i li va sortir molt

bé: «És un bon dibuixant, aquest Damir», va pensar la Gina. Se'l va mirar i va riure una mica.

Aleshores en Damir va agafar el braç de la Gina i li va dir una cosa que no va entendre, però amb el dit va assenyalar sota del seu gos, i després, sota del gat, allà on deia el nom.

–Ja ho entenc. Vols que t'escrigui com en diem! –va dir la Gina.

Va agafar un llapis i va escriure «gos». Aleshores en Damir va llegir les dues paraules, que sonaven una mica estranyes, i va fer un somriure ample a la Gina. Començaven a ser amics.

Núria Albó (adaptació)

2. **Contesta** la comprensió lectora. Ho pots contestar des del mòbil o a l'ordinador, com vulguis. Ho trobaràs en aquest [link](https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLScDlnPeQwOXYscyjAB3jitud_8mB7AHB1NbA0R06TrpKdseQg/viewform?usp=sf_link).

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLScDlnPeQwOXYscyjAB3jitud_8mB7AHB1NbA0R06TrpKdseQg/viewform?usp=sf_link